

все така сжмъ длъженъ да ти кажа правичката, макаръ че немога да тя наричамъ нито ангелче, нито най прелестното сѣзданіе на свѣтъж, но все си оставашъ въ очитѣми хубава мома, ако бы пѣкъ въ случай, че ми откажешъ, нещѣ извърша самоубійство, но ти повтарямъ, че твърдѣ ми бы было жално да се раздѣля съ тебе.

— Азъ сжмъ Ви твърдѣ признателна за това милостивий г-не, отговорила въ досаждение Катерина Павлова.

— Никога не сжмъ тя лѣгълъ съ цѣлъ, продължавалъ Налитаевъ, а колкото се късае дотия приувличени изражения, то тѣ сж се зародили въ щасливо сърдце и азъ ги употрѣбяхъ безсмислено, въ минута пълна отъ забраванія.

— Азъ зная, защо Ви се сега виждатъ тия изражения преувличини.

— Отъ какво?

— Отъ това, че обичате друга.

Налитаевъ мълчелъ. Екттерина Павлова открила въпросъ, който още напълно не изяснилъ.

— Не Катерино никой не ми е поскъпъ отъ тебѣ.

— Всичко това говоришь съ такъвъ тонъ, като че ми показвашъ нѣкоя милость; но тъй като си се рѣшилъ да говоришь право, то отговорими на слѣдющия въпросъ: Наистена ли ти не знаешъ ни една мома, която можеше да ѣж обичашъ и уважавашъ повече отъ мене, разумева се ако бѣше свободенъ?

При този въпросъ Налитаевъ неволно ис-